

ubarmhertige Verter, Fattigaarden osv. Forsynet med saadanne Bøvijs møbte altsaa en Formiddag for omtrent tre Aar siden en Stare fattigt, men propret klædte ældre Kvinde paa Raad- og Domhuset, og begjærede Foretræde hos Politidirecteuren. Det blev dem tilsaaret, og i Kraft af den velbekjendte kvindelige Veltalenhed, der saa glimrende udvikles i det gammelstrandske Lyceum, lykkedes det de Sammenførte at opnaae Tilladelse til at tage Stude der, hvor de nu befinde sig, dog kun paa den Betingelse, at disse Kvinder skulde betragtes som en særegen privilegeret Race, der ikke kunde forplantes, saalidt som den ved Indpødnings-: Indvandring kunde formeres eller fornyes. Privilegiet blev forlenet de Levende, men skulde forsvinde med de Døde.

Engang i Løbet af dette Marchhundrede vil man derfor paa Esbern Snares Grund kunne finde — den sidste Vensdame.

Hun vil have en strygende Handel, da alle Kunderne ville blive hendes, men de rystende Hænder ville ikke kunne tilfredsstille alle de Lysthavende, og hun vil sikkert døe af Overanstrengelse og Fortvølelse just i det Dieblit, da hun har vundet sit Livs store Lod, da Continen blev hendes.

Naar vi nu gjøre en lille Rundaf ned paa Kludetorvet, saa træffe vi, som sagt, paa en tyve, maastee tredive ældre Kvinder, der sidde tæt indhyllede i umaadelige Kjiser og uibne, strikkede Troier og Shawler og Bunter og andre mere eller mindre tilstrækkelige Surrogater for den fraværende Ven, Kaffe-lovnen; en omvendt Kaffe tjener i Regelen til Vænestol, og Boutiken bestaaer som oftest kun af en Kurv eller to. Ved første Blik ser det hele temmelig eensartet ud, men ved næiere Tagtagelse viser der sig dog at være en rig Afvegning i de forskellige Assortimenter. De fleste handle ganske vist med Nips-gjenstande, Kædetamme, Papæster, smaa Porcellainsfigurer, vægte Ringe og Deslige, men der er dog adskillige andre Arter af Udsalg.

Øverst tilvenstre vil man saaledes finde en Brødhandel. Her forsynes hele Compagniet med Levnetsmidler; det er nu den Madames Branche. Hun ser ud til at komme ret godt ud af det paa den Maade, men jeg sætter nu, at den ulykkelige Kone bliver den Lykkelige, der overlever dem Alle og faaer Continen, saa kan hun jo gjerne lukke Boutiken, for der er Ingen at sælge Brød til, da alle hendes Kunder ere døde. Den stakkels Brødkone, som forholdsvis ser ret tilfreds ud, aner ikke, at hun er den uheldigste Stillede af dem Alle. For Enhver af de Andre er et Dødsfald i Compagnifabet en Grund til et Chocobadefest, for hende kun til en Taare.

Den Enes Død, den Andens Brød : naar den One døer, faaer den Anden derved Brød, men det er en daarlige Trøst for denne stakkels Kone, der netop vil være af med sit Brød.

Gamle Bruentimmerklæder synes at være den mest efterspurgte Artikel der paa Pladsen. Ved at see nogle af de Kjoler, der kaldes, sagde jeg rigtig nok spørgende til mig selv: Men hvem i al Verden har dog sidst kunnet gaae med saadanne Læser? Bedkommende syntes mig endog saa at maatte være bleven betragtet som høist kurvet, hvis hun havde viist sig i det Toilet paa Badegaarden. At Nogen skulde falde paa at kjøbe disse Pjalter for at gjenoptage Brugen af dem under Naavn af Kjole, maas jeg antage for en lykkelig Drøm af den gamle Handelskone. Jeg troer ikke engang, der kunde laaves brugeligt Karbuuspapir af dem.

Forresten er der flere Porcellainsubalg. Paa et Sted saae jeg simpelt, men nyt og ordentligt Porcellain; et andet Sted fandt jeg derimod fint Porcellain, men som deels var klinket, deels heelt ituslaet. Dødrerne til det sidste Udsalgsted udfortes ganske sikkert hver Flyttedag fra Møddingmagazinerne paa Gaben udenfor Hærfabshuse. Ikke desto mindre lode de sidste Bæter baade til at være de dyreste og de mest efterspurte. Sint skal det være, om det ogsaa er klinket! Det simple Publikum er fuldt saa vel som det finere forsynet med sine Don Ranudos'er.

En enkelt Handelende optraadte ikke blot som saadan paa Markedet, men tillige som Fabrikant, hvorom adskillige nye Pampusser, alias Morgensstø, af gamle flettede Klædestrimler utvetydigt vidnede. Huuslid under aaben Himmel!

Det morsomste af alle Udsalgstederne fandt jeg ubetinget dog længst tilhøire. Foran en corpulent, forholdsvis ung Kone stod der en lille omvendt Kurv, hvorpaa der laa en tre fire forrevne og mælgede laadne Kraver, og ved Siden af Kurven paa Jorden fandtes Levingerne af et gammelt hullt Dyrveaar, hvori de Stykker, der manglede, vare ikke saa lidt større end de, der fandtes. At disse Delicaterer skulde kunne friste Nogen, ansaae jeg for en soleklar Umulighed, men da jeg et Dieblit undrende dvælede ved Dyrveaaret og fortabte mig i Gissninger over, hvorledes det var tænkeligt, at en Familie skulde kunne leve af Udbyttet af en saadan Handelsvirksomhed, kom der en gammel Amagerkone og saae paa det lasede Dyrveaar. Da hun opdagede Hullernes Mangfoldighed, kastede hun det foragteligt fra sig, men Gierinden underrettede hende oieblikkelig om, at det kun var Rotter, der havde bidt i det. Sigestrang var det mig ikke ganske tydeligt, hvorfor Amagerkone efter den Dplysnings Erhvervelse lod sig bevæge til at gjenoptage sine Undersøgelser, men bagefter faldt det

mig ind, at Slid og Alderdom ikke maatte bære Skylden for Hullerne. Sælgersten vilde med andre Ord godtgjøre, at hint gamle Dyrveaar stadig var i sin Ungdoms feireste Vaar.

„Hvad skal det koste?“ spurgte Amagermo'er.

„En Daler!“ sagde Kone uden et Smil paa Læben. Jeg maatte vende mig om, for ikke at briste i Latter.

„En Daler?“

„Ja, jeg har selv givet fem Mark for det, og seer De, naar man lægger det saadan sammen, saa er det næsten ganske heelt og rigtig godt og stærkt til en Dyne, som De kan være tjent med,“ og nu fattede hun de forskellige hele Stykker sammen paa en saa behændig Maade, at jeg er overbevist om, at hun i det Mindste har været en halv Dag om at tilegne sig denne Tassenspillerfærdighed. Da det omsider var lykkedes hende at faae det til at see nogenlunde sammenhængende ud, medens det laa paa Jorden, sagde hun: „Ja, det er saamænd rigelig en Daler værd imellem Brødre, lille Madame — synes De ikke Herre?“ henvendte hun pludseligt spørgende til mig, der saae til. Saa kunde jeg ikke mere, men bristende ud i en umaadelig Latter styrtede jeg afsted, hjem for at skrive om Kludetorvet, medens Indtrykket var saa levende og saa livligt.

Skulde derfor mine Læsere have fundet noget godt Humeur i denne lille Skizze og De ville takke Nogen derfor, saa maas det først og fremmest blive hin mageløse Madame paa høire Bløi, der er gaaet i Compagni med Rotter og Mol om at leve af gamle Dyrveaar og laadne Kraver.

B. K.

Et Høveskrift.

(Af Carl Vatter.)

(Fortset.)

V.

Der skulde være Spilleparti hos Obersten. Tante Barbara havde travlt i Kjøkkenet med de sprængte Vænder, som skulde udgjøre Aftensbordets væsentligste Prydelse, og Obersten var gaaet ud for at læse Bladene. Margaretha sad ganske alene i Dagligstuen med de smaa Bødder paa en Stammel, og stirrede ind i Kamintiden, der kastede sit phantastiske Skjær ud over Gulvtæppet.

Den lille Roman, som hun selv havde givet den første Idee til, beskæftigede endnu hendes Tænkter. Denne Herr Balduin, som hun aldrig havde set, vedblev endnu stedse at skrive hende til, og skjøndt han udtrykte sig saa ærbødig og tilbageholdende som muligt og sendte sine Breve hver Dag usiagtigt paa samme Tid, saa at hun blot behøvede at være hjemme og selv lukke Brevkassen op, for at være sikker paa at beholde sin Hemmelighed for sig selv, var den hele Affaire hende dog høist ubehagelig. Ikke fordi han lste hende — Herregud! det var der jo i Grunden ikke noget Øndt i, og han tolkede desuden sine Bøsser paa en baade smuk og veltalende Maade — men fordi han hver Dag plagede hende med at fortælle hende det, og fordi — hun selv var Skyld i, at han først havde begyndt derpaa. Og saa denne utaalelige Udspæiden af ethvert af hendes Skridt! Han vidste, naar hun gik ud og hvor hun gik hen, han fulgte hende i Theatret og i Selskaber, han kunde den næste Dag sige hende, hvem hun havde talt med den foregaaende Aften og hvem der havde engageret hende til det næste Bal, og det uden at det var hende muligt at opdage det fjerneste Spor af, hvem han kunde være. Og hvad der var det mest uforsvammede af det Hele, han tillod sig endog at være stinsyg, ret som om hun skyldte ham Noget. Kunde hun gjøre for, at denne unge Mand — forresten en høn ung Mand, som hun vist havde set før, hun vidste blot ikke hvor — havde hjulpet hende Raaben paa i Theatret? Kunde hun gjøre for, at han spadserede udenfor hendes Vinduer og fulgte efter hende paa Gaben i ærbødig Frastand? Hun vilde maastee slet ikke have lagt Mærke dertil, hvis ikke Herr Balduins taabelige Skinsygge havde gjort hende opmærksom derpaa. Han bar sig dog forskrækkeligt dumt ad, denne Balduin. Nu var ogsaa han, den Anden, sluppen ind i hendes Drømmeriers Hellighed, og hun blev næsten bange for sig selv, da hun opdagede, at hun en Dag var i ganske daarlige Humeur, fordi hun ikke havde set sin unge Tilbeder med de brune Dine ovre paa det andet Fortog om Morgenen, saaledes som hun nu var bleven vant til. Ja, Wanen er den anden Natur!

Uhret slog syv. Oberstens Nøgler rallede i Entréedøren og Margaretha foer op af sine Drømmerier. Hendes Fader var ikke alene, der var en Herre med ham, hvis Skikkelse hun i Mærket kun utydeligt kunde skjæle. Det var hende derfor ogsaa aldeles usforklarligt, hvorfor der paaafom hende saadan en underlig nervøs Uro og Hjertesbank.

„Goddag, min Pige! Hvad for Noget, sidder Du i Mærke? Vær saa artig, Herr Martens, og træd indenfor. Undskyld, vi skulle strax faae Bys. Tænd Lampen, Margaretha! Det er min Datter. Herr Martens, min Datter. Min Datter, Herr Martens. Hvor er Barbara? Naa, det var Ret, nu kan man da see hinanden!“

Obersten var aabenbart i et fortrinligt Humeur. Margaretha skjælede — det var jo ham, det hjemme unge Menneffe,

der havde hjulpet hende Raaben paa, han hed jo Martens, det havde den Anden forraadt hende for længe siden. Skjøndt hun havde vendt sig for at tænde Lampen, følte hun godt, at hans Blik hvilede paa hende, og da hun havde sat Kruken paa, havde hun den stærke Lyft til at gaae ud af Stuen, uden at vende sig om. Men hendes Faders Stemme standse hende.

„Det er en Søn af min gamle Krigskammerat, som jeg saa tidt har talt om, Margaretha, Paul Martens, der eier Engalgave. Gjort hans Bekjendtskab i Klubben, spiller en god Phomber og har Lovet at være Hjerdemand i Aften, da Majoren ikke kan komme. Vær saa god, tag Plads, Herr Martens. De Andre komme strax.“

Jo, det var ganske rigtigt ham. Hun følte, at Rødmens fleg hende op i Kinderne og blev saa fortvølet derover, at hun rødmede endnu mere. Den unge Mand lod imidlertid til ogsaa at være noget trykket af Situationen, han stammede nogle Ord om „Kre“ og „Kornøielse“ og „gjøre Bekjendtskab“, og gif saa heelt istaa. Margaretha skyndte sig ud af Bærelset og Obersten gav sig ifærd med at arrangere Spillebordet.

Aftenen var rig paa mærkelige Begivenheder. De sprængte Vænder vare ganske fortrinlige og Tante Barbara kunde med Grund beklage sig over den overordentlig ringe Appetit, som den unge Mand, hun denne Aften saae for første Gang, lagde for Dagen ligeoverfor denne Delicaterseje, saameget mere som Jusfirsraaden, der var en stor Gourmand og meget kræsen, selv erklærede dem for udmærkede og spiste ikke mindre end tre Kilebeer, ikke at tale om Kammerassessoren, nede fra Stuen, thi han havde altid været en Beundrer af hendes Kogekunst. Denne mærkelige Mangel paa Smag hos en ung Mand af god Familie kunde efter hendes Mening kun skrive sig fra en forsømt Opdragelse, hvis den ikke kunde antages at hidrøre fra den Omstændighed, at han, da Margaretha kjendte Thee, havde drukket hele tre store Kopper med en forstrækkelig Mængde „Brol“ til, hvilket iøvrigt ogsaa var noget underligt. Den værdige Dame, der ellers var saa overmaade venlig mod Alle, viste sig derfor ogsaa alt Andet end velstemt mod den unge Mand, og den Haardnakethed, hvorved hun stræbte at føre Samtalen hen paa Madlavning og andre huuslige Gjenstande, hver Gang Herr Martens var i Begreb med at behandle de sidste Forlovelser og de nyeste Moder eller andre Materier af erotiisk Tendens med de unge Damer — Assessorens Datter var kommen med sin Fader — var virkelig en bedre Sag værdig. Item var det ganske mærkeligt, hvorlidet den unge Mand lagde Mærke til disse snedige Planer fra den gamle Dames Side, og hvor dristigt han indlod sig paa ethvert Thema, som de unge Piger bragte paa Bane, ligesaa den sidste Musikforeningsconcert, som han ikke havde hørt, og til Conjecturerne over, hvem der kunde antages at ville komme paa Major Petersens Bal, skjøndt han ikke kunde vide Andet herom, end at han efter al Sandsynlighed ikke selv vilde komme der. Det er ligeledes aldeles afgjort, at Jusfirsraaden aldrig i hele sit Liv havde vundet saa mange Moloer, og at Martens aldrig var bleven saa ofte „fruk“ som denne Aften, hvilket ene og alene maatte tilskrives den mærkværdige Flothed, hvormed den sidstnævnte unge Mand omgikkes med de sorte Gæster, baade i Epil og i Modspil, en Flothed, der for evigt ødelagde hans Reputation som Phomber-spiller. At han rejste sig og gif hen til de unge Damer, hver Gang han „sød over“, og bestandigt maatte kaldes tilbage til sin Plads, var maastee en Ungdommelighed, men Assessoren, der ovenikjøbet sad i Uheld, fandt slet ikke Behag deri og gav flere Skoser fra sig, hvilket imidlertid ikke gjorde synderligt Indtryk paa vor Helt, da Damerne ikke lod til at tage ham hans smaa Bisitter ilde op, og Margaretha ovenikjøbet spurgte ham tilraads i det vigtige Spørgsmaal, om hun skulde tage guul eller sort Bunt i sit Broderi. Kort sagt, det var en mærkelig, paa Begivenheder svanger Aften, og Assessorens Datter, der var en klog Pige og havde været forlovet med en Reserveofficer, som slog op, yttrede endnu samme Aften med urokelig Bestemthed til sin Fader, at „det var jo tydeligt nok, hvad det skulde blive til,“ hvilken mytiske Antydning gav Assessoren Anledning til at yttre, at den unge Mand var en „Hans Kvast“.

Næste Morgen fandt Margaretha følgende Brev i Brevkassen:

Frøken!

Jeg er fortvølelsen nær. Nu har han endog saa stæffet sig Udgang til Deres Hjem, han har siddet ved Deres Side, lyttet til Deres Stemme, maastee endog taget Deres Haand i sin. Faren nærmer sig mere og mere, og De har endnu ikke kaldt paa mig, Deres „ubekjendte Brevser“, paa mig, som døer af Fortvølelse over Deres Ligegyldighed. Troer De, at han elsker Dem saaledes som jeg? Amarant, stands inden det er forsilde! Skjænk en medlidende Tanke til Deres

ulykkelige Balduin.

Margaretha sad et Dieblit eftertænksom, og der undslap hende et ufrivilligt Suk. Saa rødmede hun, lo og rev Brevet i Stykker. Stakkels Balduin!